

[Ellemann-Jensen]

De seneste skøn over årets bruttokasseunderskud viser jo, at der i år må sælges statspapirer for over 50 mia kr. for dels at klare refinansieringen, dels at ophæve virkningerne af dele af det voldsomt stigende underskud på statsfinanserne. Over 50 mia kr. Det kan ikke undgå at føre til alvorlige forstyrrelser i økonomien, at vi er nået op på så store tal. Derfor er det rimeligt at tale om, som jeg gjorde i min indledning før – og som Industrirådet for øvrigt gjorde i den rapport, de udsendte i går, og som ministeren selv henviste til – derfor er det ikke urimeligt at tale om, at underskuddet på statsfinanserne i dag udgør et alvorligt selvstændigt balanceproblem i dansk økonomi. Alligevel står ministeren her og afviser, at de store underskud på statsfinanserne er ødelæggende for pengepolitikken. Det er en fantastisk påstand, og det er dybt foruroligende, at der tilsyneladende på dette punkt er så stor en afvigelse imellem regeringens og Nationalbankens synspunkter.

Kun ved en ændret finanspolitik er det muligt at skabe grundlag for et lavere renteniveau, og kun i takt med, at udlandsgælden bliver begrænset, kan vi frigøre os for afhængigheden af det internationale renteniveau. Det er virkelighedsflugt at forestille sig andre muligheder. Regeringen slipper ikke ved et sådant skønsmaleri, som vi har hørt i dag, uden om sit ansvar for, at pengepolitikken må bære så tunge byrder, som den gør, og at dette truer med at kvæle store dele af dansk erhvervsliv. Kvælningen af erhvervslivet hørte vi ikke meget om i ministerens tale i dag.

Ministeren taler i stedet om, at konkurrenceevnen er blevet forbedret takket være dette flerårige økonomiske handlingsprogram. Ministeren henviser til Industrirådets erhvervsøkonomiske barometer, som blev offentliggjort i går. Det er rigtigt, at der er sket en vis forbedring i industriens konkurrenceevne i det sidste år, og at denne forbedring rent faktisk har ført til øget eksport. Det burde fortælle regeringen, at det altså kan betale sig gennem generelle midler at forøge erhvervslivets konkurrenceevne. Men det skal da samtidig slås fast, at den forbedring af konkurrenceevnen, der er sket, ikke skyldes regeringens indsats; den er først og fremmest et resultat af ændrede valutakursrelationer ude i verden, som reelt har ført til et betydeligt fald i kronens internationale værdi.

Der er også grund til at hæfte sig ved Industrirådets forudsigelser om faldende industriproduktion og øget ledighed – en udvikling, som man peger på yderligere vil blive forværret, hvis skatter og renter bliver sat op på grund af en svag offentlig udgiftspolitik.

Der er altså intet her, som understøtter regeringens afslappede holdning over for problemerne og henvisningen til, at nu går det lidt bedre med balancen over for udlandet, så nu kan vi tillade os lidt flere kunstige beskæftigelsesprojekter. For det er jo ikke rigtigt, når ministeren taler om, at vi takket være regeringens politik nu er på vej til at kunne producere os ud af krisen.

Det er i det hele taget lidt af en gåde, hvordan ministeren kan hævde, at regeringen opfylder målsætningerne i det omtalte flerårige økonomiske handlingsprogram, for der er jo ikke gennem regeringens politik skabt den forudsatte forbedring af konkurrenceevnen, og der er specielt ikke sørget for at lægge op til en standsning af realvæksten i de offentlige udgifter.

Ministeren skylder os også dokumentation for sin påstand om, at sidste års sparemål på de 8 mia kr. er blevet opfyldt. Vel, dette sparemål var i sig selv særdeles tvivlsomt, og det rummede jo gamle, veltjente sparemål fra tidligere sparerunder, men det er ikke blevet dokumenteret af ministeren, at man vil opfylde målene. Det er ikke nok, som ministeren gør, at henvise til, at man budgetterer med en opfyldelse. Vi så, hvordan budgetteringen ikke holdt sidste år, og vi har da set, hvordan der er dukket betydelige regnefejl op i år. De giver ikke håb om, at de budgetterede besparelser holder. Endelig er der jo de 400 mill. kr., som ministeren elegant har flyttet over til en kommende tillægsbevillingslov, men som vi da næppe skal regne med at se meget af.

Billedet er specielt uklart, når det drejer sig om kommunerne. Det fremgår af, hvad ministeren sagde i dag, at man vil fastholde rammen for kommunale udgifters stigning i 1982 på 1 pct., men vi har ikke fået noget at vide om, hvorvidt regeringen så vil begynde at give kommunerne friere hænder til selv at fastlægge deres serviceniveau m.v. Jeg vil gerne spørge ministeren, hvor længe han egentlig har tænkt sig at lade idékataloget fra Kommunernes Landsforening stå og samle støv på hylderne ovre i finansministeriet. Vi